

ΕΠΙ 17 ΕΤΗ ΝΕΚΡΟΣ

Διήγημα

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 97.

Αἴφνης ἤκουσα βήματα καὶ στραφεὶς εἶδον ἀπέναντί μου τὴν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐκάλει ἑαυτὸν γραμματέα μου.

— Ὁ Λαΐυτον ὁ ἐπιστάτης, εἶπεν, ἔφθασε μόλις πρὸ ὀλίγου ἐκ Βαλλαράτης καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἰδῇ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Νὰ μὲ ἰδῇ; διὰ τί;

— Θέλει νὰ λάβῃ ὁδηγίαν διὰ τὸ ὄρυχεῖον τῆς Οὐαλλζίρης. Ἐπὶ τέλους ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὸ μεταλλεῖον τοῦ μολύβδου καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ χρυσοῦ εἶνε τόσον πλουσία, ὥστε σὰς συμβουλεύει νὰ παρουσιάσετε τὴν ἐκμετάλλευσίν του ἐν εἴδει εταιρίας εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Μέλθουρν ἀμέσως. Θέλετε νὰ σὰς τὸν φέρω;

— Ὅχι! ἀπεκρίθη. Ἄφησέ με μόνον μου.

— Δὲν θὰ ἦσθε καλά, κύριε, ἀνταπήντησεν ἐκεῖνος. Γνωρίζετε βέβαια τὸν Λαΐυτον, ὅστις διηθῆνε συνήθως τὸ ὄρυχεῖον τοῦ Πουόγκ, καὶ ὅστις τώρα εἶνε ἐπιφορτισμένος τὴν διεύθυνσιν τῆς Οὐαλλζίρης;

— Δὲν τὸν γνωρίζω καὶ οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν του. Διῶξέ τον!

Πρὸς στιγμὴν ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος ἐδίστασε, εἶτα ψιθυρίζων μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἀπεσύρθη.

Ὅταν ἔμεινα μόνος, ἐπροσπάθησα καὶ πάλιν νὰ δώσω ὀριστικὴν τινα μορφήν εἰς τὰς ἰδέας μου, διότι τὰ πάντα ἐφαίνοντο ὀμιχλώδη καὶ συγκεχυμένα καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ πνεύματός μου ἦτο ἀπερίγραπτος.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ μία ὑπηρετρία ἐνεφανίσθη λέγουσα:

— Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ἰδῇ εἰς τὴν αἰθουσαν, κύριε.

Ἐπήκουσα εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην προθύμως.

Εἰσελθὼν ἐκεῖ εὗρον τὴν γυναῖκα, ἣτις μὲ ἀπεκάλει σύζυγόν της, καθημένην ἐπὶ χαμηλῆς κινητῆς ἑδρας. Πλησίον αὐτῆς ἴστατο γέρον κοντός καὶ χονδρὸς μὲ μακρὰν ρεδιγυόταν καὶ χρυσὰ δίσπρα.

— Ἀ! ἀγαπητέ μοι Θόρνδουκ, ἀνεφώνησεν οὗτος χαιρετίζων με μετὰ ψυχικῆς διαχύσεως. Πῶς εἶσαι ἀπόψε;

— Δὲν ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς γνωρίζω, ἀπήντησα ἐγώ.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; Ἐλάτε δά, ἐλάτε, συλλογισθῆτε. Δὲν ἐνθυμείσθε τὸν ἱατρὸν Στάμβορ;

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω.

Ἡ γυνὴ παρετήρησεν αὐτὸν μὲ βλέμμα ἐμφαν-

τικόν, ἐνῶ οὗτος προσέβαινε πρὸς ἐμὲ παρατηρῶν με ἀσκαρδαμυκτὶ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν.

— Τί ἐλέγατε πρὸς τὴν σύζυγόν σας; ἤρῳτησεν αἴφνης.

— Τί ἔλεγα; ἔ. . . τὴν ἀλήθειαν! Λέγει πῶς εἶνε σύζυγός μου, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν τὴν ξαναεἶδα. Χθὲς μετέφερα σπουδαίας ἐπιστολάς τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τὸ Λονδίνον εἰς τοὺς Παρισίους, ὅτε μόλις ἤξεύρω τί συνέβη· ἀλλὰ θαρρῶ ὅτι δύο καουῖργοι μ' ἐκτίπησαν κατακέφαλα, καὶ ἐξάλισθην, καὶ τίποτε ἄλλο δὲ ἐνόησα, μέχρις οὐ ἐξύπνησα ἀπόψε καὶ εὐρέθην εἰς ξένον σπῆτι καὶ ἡ κυρία αὕτη μὲ θέλει καὶ καλὰ σύζυγόν της! Κάποια δολοπλοκία ὑπάρχει μέσα εἰς ὅλα αὐτά, καὶ ἴσως σεῖς δύνασθε νὰ μοῦ εἰπῆτε, ποῦ εὐρίσκονται αἱ ἐπίσημοι ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρήματα;

Ὁ ἱατρὸς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα σοβαρῶς εἶπε:

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ λυπηρὸν, κυρία. Φοβοῦμαι μήπως ὁ σύζυγός σας ἐτραλλάθῃ.

— Ἀπατάσθε, ἐφώνηξα βιασίως· εἶμαι τόσον εἰς τὰ σωστά μου ὅσον καὶ σεῖς· ἀλλ' ἐν τῷ φορικτῶν αὐτῷ μυστήριον δὲν διασαφηνισθῆ ταχέως, αἰσθάνομαι ἀληθινὰ ὅτι θὰ τραλλαθῶ.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶσθε καλά ἀπόψε. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν εἰς ποίαν θεραπείαν θὰ σὰς ὑποβάλωμεν, εἶπεν ὁ ἱατρὸς.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανὲν τῶν θαυμασίων ἱατρικῶν σας, κύριε. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶμαι εἰς τὴν Αὐστραλίαν· ἀλλὰ τότε, ὀρεῖλω νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας μου.

— Ἰατρέ, ὁ σύζυγός μου φαίνεται, ὅτι κατέχεται ὑπὸ τῆς φρεναπάτης ὅτι τοῦ ἔκλεψαν σπουδαιὰ τινα ἔγγραφα, ἀνεφώνησεν ἡ γυνὴ ἐναγωνίως.

— Δὲν κατέχομαι ὑπὸ φρεναπάτης, κυρία! εἶπα κάπως ὀργισμένος. Ὅτι ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πῶς ἔτυχε νὰ εὐρίσκωμαι ἐδῶ.

— Μονομανία προδήλως, εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ ἱατρὸς. Αὕτη ἀναπτυσσομένη συχνάκις λαμβάνει τὰς μορφὰς τῆς βικιοτέρας παραφροσύνης καὶ ἀνάγκη νὰ κρατῆται ὁ πάσχων ἐν ἀπομονώσει καὶ νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἀκούσατέ με, εἶπα μὲ θυμόν. Οἱ φόβοι σας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας μου εἶνε ἀβάσιμοι. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἔγεινα θύμα καουῖργου τινὸς μηχανορραφίας. Σὰς λέγω, ὅτι μ' ἐλαμβάνετε ἀντὶ ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κάρολος Κόνυγκαμ, ὑπάλληλος τοῦ ἐν Λονδίνο ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

— Πολὺ καλά, ἀγαπητέ μου, πολὺ καλά, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρὸς, θέτων τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμου μου. Θὰ τὸ πιστεύσωμεν ἐν ἀγαπᾶτε. Ἦσυχάσατε· συλλογισθῆτε ὅτι ἡ σύζυγός σας εἶνε νεοική καὶ ἀδύνατος.

Ἄπεστρεψα ἐν ἀθυμίᾳ τὸ πρόσωπόν μου, ἀφοῦ ἄπασαι αἱ προσπάθειάί μου, ἵνα κάμω νὰ μ' ἐνοήσωσι, διήγειραν τὴν δυσπιστίαν τοῦ μωροῦ ἐκείνου ἱατροῦ, ὅστις προφανῶς ἐνόμιζεν, ὅτι ἤμην παράφρων.

Ἡ θέσις μου ὁλονὲν ἐγίνετο παραδοξοτέρα.

Ἐξήλθκ βαδίζων μὲ μεγάλα βήματα εἰς τὰ περίεξ καὶ ἐχώθην εἰς πυκνὸν δάσος ἐξ ὑψηλῶν καὶ πολυφύλλων ἀκακίων. Ἐξηκολούθουν δὲ ὁλονὲν περιπατῶν, μὴ φροντίζων ποῦ τὰ βήματά μου μ' ἔφερον, μέχρις οὗ ἐπὶ τέλους κατακουρασθεὶς κατέπεσα ἐπὶ τινος ἀποκεκομμένου κορμοῦ καὶ παρεδόθην εἰς νέαν σειρὰν συλλογισμῶν.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐν βυθιτάτῃ σιγῇ, πλὴν τῶν ἀπαισιῶν κορυφῶν τῶν νυκτοβίων πτηνῶν καὶ τοῦ ἀσθενοῦς τῶν φύλλων ψιθυρισμοῦ. Ὁ ψυχρὸς ἀνεμὸς ἐδρόσισε κατὰ μικρὸν τοὺς καταφλεγόμενους κροτάφους μου, καὶ ἦτο τόσον καταπραϋντικὸν τὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε ἀπεκοιμήθην. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος εἰσέδυσεν εἰς τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν δένδρων, ὅτε ἀφυπνίσθην καὶ ἐξήλθον ἐκ τοῦ δάσους.

Ἄνευ πολλῆς δυσκολίας ἐπανέλαβον τὰ πρὸς τὴν κατοικίαν βήματά μου, μόνον καὶ μόνον ἵνα περιέλθω εἰς πολὺ μεγαλειότεραν ἀμηχανίαν. Ἡ αὐτοκαλουμένη σύζυγός μου ἦτον ἀδιάθετος, καὶ δὲν ἐξήλθε τοῦ δωματίου της· καὶ ἐγὼ ἀκόπως περιορῶν ἡμῶν περὶ τοῦ μέρους ἐκείνου, ζητῶν νὰ ἀνακαλύψω κἄτι ἐξηγοῦν τὴν θέσιν μου.

Ἐν δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον εἰσῆλθα, προφανῶς ἦτο σπουδαστήριον. Πρακτικῶν τὰ ἐν αὐτῷ βιβλία, τὰς ὀλίγας ἐκλεκτὰς εἰκόνας καὶ τὴν σειρὰν τῶν τηλεφώνων, ἐκάθισα πρὸ τῆς τραπέζης. Φυλλολογῶν τὰ ἐνώπιόν μου ἔγγραφα καὶ ἐξετάζων αὐτὰ, εἶδον ὅτι ἀνεφέροντο εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκμεταλλευτικὰς καὶ εἰς ὑποθέσεις ἐπασχολούσας μεγάλα χρηματικὰ κεφάλαια. Πολλὰ τῶν ἐπιστολῶν καὶ σημειώσεων ἀνεγνώριζα ὅτι ἦσαν γεγραμμένα διὰ τῆς χειρὸς μου, ἀλλ' αἱ ὑπογραφαὶ αὐτῶν ἦσαν «Φραγκῆσκος Θύρνδουκ» καὶ ὁ διὰ τὴν ἐπιστολογραφίαν χάρτης ἔφερεν ἐν ἐπικεφαλίδι «Μεγάλα χρυσωρυχεῖα τοῦ Πουόγκ. Γραφεῖον ὁδὸς Κόλλινς ἀριθ. 296. Μέλβουρν.» Οἱ ὀφθαλμοί μου ἔπασαν ἐπὶ ἡμερολογίου τινὸς καὶ εἶδον, ὅτι δὲν μὲ εἶχαν ἀπατήσει, ἦτο τὸ ἔτος 1888!

Ἐπὶ χρόνον τινὰ ἐκάθισα καταθροισμένος εἰς σκέψεις. Ἐκ τῶν συμβάντων μοι κατὰ τὰς παρελθούσας ὀλίγας ὥρας ἐνόησα, ὅτι ὄφειλον νὰ καταβάλω ἐνεργητικὴν τινα προσπάθειαν, ἵνα λύσω τὸ αἰνίγμα καὶ νὰ ἐξηγήσω πῶς παρήλθον τὰ μεσολαβούντα δέκα ἑπτὰ ἔτη. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκοιμήμην τόσον καιρὸν, ὅπως ὁ Ἐπιμενίδης· θὰ ἤμην, θὰ ὑπῆρχα, θὰ ἔζων κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον. Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς;

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα λόγων τοῦ ἱατροῦ σαφῶς ἐφαίνετο, ὅτι ἂν ἔμενα ἐκεῖ θὰ

μὲ ἔθεταν ὑπὸ περιορισμὸν ὡς τρελλὸν καὶ θὰ μ' ἐμπόδιζαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα τῶν συμβάντων μου κατὰ τὸ μεσονυκτικὸν ἐκεῖνο ταξείδιόν μου. Σκεφθεὶς λοιπὸν περὶ τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων, ἠγέρθηκα καὶ ἀνερευθὼν τὰ συρτάρια τῆς τραπέζης, ἀνεκάλυψα μικρὸν τι χρηματοκιβώτιον. Ὁρμαθῆς κλειδίων εὗρίσκετο ἐν τῷ θυλακίῳ μου, δι' ἐνὸς τῶν ὁποίων ἠνοιξα τὸ κιβώτιον καὶ κατεσπυραμένους μετρῶν τὸ περιεχόμενόν του εὗρον τριακοσίας περίπου λίρας εἰς χρυσὸν καὶ τραπέζικα γραμμάτια. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἤρκει διὰ τὸ ταξείδιον καὶ μετὰ χαρὰς ἔβαλα ὅλα τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἐντὸς τῶν θυλακίων μου.

Ἐν μεγίστῃ βίᾳ ἔγραψα ὀλίγας γραμμάς πρὸς τὴν μυστηριώδη σύζυγόν μου πληροφορῶν αὐτὴν περὶ τῆς προθέσεώς μου καὶ παρακαλῶν νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσῃ, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθω ἅμα λάβω τὰ ἀπαιτουμένας πρὸς καθησύχασιν τοῦ πνεύματός μου πληροφορίας.

Καλέσας τὸν Χάλλετ, τὸν γραμματέα μου, τοῦ ἔδωκα τὴν ἐπιστολήν μὲ διαταγὴν νὰ μὴν ἐγχειρίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἐν τῷ δωματίῳ της ἀσθενῆ γυναίκα πρὸ τῆς ἐσπέρας· εἶτα συναθροίσας ὀλίγα τινὰ πράγματα καὶ θέσας ἐντὸς μικροῦ σάκκου ἀπῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας. Τὸ τρακίον μὲ μετέφερον εἰς Μέλβουρν καὶ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἐπέβαινον ἀτμοπλοίου τινὸς ἐκπλέοντος ἐκ τοῦ Λιμένος Φιλίππου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν κατειχόμεν ὑπὸ τρομερὰς ἀγωνίας καὶ φόβου μήπως ἀναγνωρισθῶ, διότι καίπερ θῦμα τῶν περιστάσεων, οὐχ' ἦττον ἤμην ἐγκληματίας καὶ δὲν ἐγνώριζον εἰς τίνος χειρὰς αἱ μὴ ἐγχειρισθεῖται ἐπίσημοι ἐπιστολαὶ περιέπεσαν καὶ τίνες ὡς ἐκ τοῦτου προήλθον περιπλοκαί· ἀλλὰ φθάσας εἰς Λονδίον ταχέως ἐβεβαιώθην, ὅτι ἡ μορφή μου εἶχε τόσον μεταβληθῆ, ὥστε κανεὶς δὲν μὲ ἀνεγνώριζε πλέον.

Ἀναζητῶν τὰ ἔχνη τοῦ παρελθόντος σταδίου μου, προσέκοψα εἰς πολλὰς δυσκολίας καὶ μόνον ἐν Παρισίοις ἠδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω τὸν μίτον τοῦ μυστηρίου. Ἐνῶ ἐφυλλομέτρον τὴν σειρὰν τῶν φύλλων τοῦ «Φιγαρῶ» τοῦ ἔτους 1871, εὗρον ὅτι τὴν 5 Αὐγούστου ἡ νυκτερινὴ ταχυδρομικὴ ἀμαξοστοιχία ἐρχομένη ἐκ Καλαὶ εἰς Παρισίους, ἐνῶ προσῆγγιζεν εἰς Ἀμένς, συνεκρούσθη μετὰ τινῶν ἀμαξίων καὶ ἐντελῶς κατεστράφη, φονευθέντων ἑπτὰ καὶ πληρωθέντων εἰκοσι ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τότε συγχρόνως συνέβη καὶ τρομερὸν τι τραγικὸν συμβάν. Ἐν τινι διαχωρίσματι τῆς πρώτης θέσεως ἦσαν δύο ἄνδρες, καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν του εἶχε καὶ δερμάτινον σάκκον, περιέχοντα μέγα χρηματικὸν ποσὸν εἰς ἀγγλικά τραπέζικα γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὰ νομίσματα. Ἀμφοτέρω ἐπληρώθησαν σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν σύγκρουσιν, ἀλλ' ὁ εἶς,

ἵνα γείνη κάτοχος τῶν χρημάτων, ἐπωφεληθεὶς τῆς συγχύσεως, ἥτις ἀμέσως ἐπικολούθησεν, ἐξέκένωσε τὸ περιστροφόν του καὶ ἐφόνευσε τὸν συν-οδοιπόρον του. Ὁ φονεὺς ἐδραπέτευσεν ἕδη φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μερίδα ἐκείνην τῆς λείας, ἥτις ἦτο εὐμετακόμιστος, ὅτε συλληφθεὶς ἀπήχθη εἰς Πικρισίους.

Ἄλλη πάλιν περιπλοκὴ αὐτῆ! Ἐγὼ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἤμην ὁ φονεὺς, καὶ οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶμαι ὁ φονευθεὶς· ἀλλ' ὅμως ὁ σάκκος ὁ περιέχων τὸν χρυσὸν, περὶ οὗ ἐγένετο λόγος, ἦτο προδήλως ἐκεῖνος, ὃν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν φροντίδα μου!

Μετὰ περιεργείας ἐζήτησα τοὺς ἀιθμοὺς τῶν ἐπομένων ἡμερῶν καὶ εὔρον πολλὰ περὶ τῶν καταθέσεων ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῆς ἐπακουλουθησάσης δίκης τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ φόνω ἐκ προμελέτης. Ἀνεφέρετο δὲ ὅτι ἦτο νέος καὶ καλῶς ἐνδεδυμένος, εἰ καὶ φερόμενος ἀλλοκότως· ὅτι ἠρνεῖτο νὰ εἴπῃ τ' ὄνομά του ἢ ὅ,τι δῆποτε περὶ ἑαυτοῦ καὶ ἐτήρει πείσιμονα σιγὴν καθ' ἀπάσας τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ δίκη διήρκεσε. Θὰ ἦτο δὲ πολύκροτος ἡ δίκη ἐκείνη, ὡς ἠδυνάμην νὰ κρίνω ἐκ τῶν πρακτικῶν, καὶ ὁ συλληφθεὶς ἔνοχος, ἕνεκα μικρᾶς τιμῆς ἀντιφάσεως κατὰ τὴν ἐπιβεβαιωτικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἔνοχῆς του, ἐσώθη ἐκ τῆς λαμητόμου καὶ κατεδικάσθη εἰς ισόβιον ἐξορίαν εἰς τὴν Νέα Καληδονίαν.

Ἐδῶ ἔληγον πάσαι αἱ εἰδήσεις, μολονότι δὲ ἀνεζήτησα εἰς τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων ἐπὶ δύο κατ' ἐξαικολούθησιν ἔτη, οὐδὲν εὔρον πλέον. Ὡστε ἡ μόνη ἐλπίς μου ἐστηρίζετο ἐπὶ συνεντεύξεώς μου μετὰ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου καταδίκου, ὅστις ἠδύνατο νὰ μὲ διαφωτίσῃ, ὡς πρὸς τὴν θέσιν ἐμοῦ εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην ὑπόθεσιν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀνεζήτησα ἀξιωματικόν τινα ἐν τῷ τμήματι τῶν φυλακῶν, ὅστις ἄλλοτε μοῦ ἦτο λίαν γνωστός. Αὐτὸς ἔκτοτε εἶχεν ἀποσυρθῆ τῆς ὑπηρεσίας καὶ, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι, δὲν μ' ἐνεθυμείτο. Παρουσιασθεὶς ὡς Ἄγγλος τις δι-κολάχος προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψω ἕνα στενώ-τατον συγγενῆ μου καὶ προτείνας αὐτῷ νὰ τὸν πληρώσω γενναίως διὰ τὰς πληροφορίας του, τὸν κατέπεισα νὰ ζητήσῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ τμη-ματάρχου καὶ νὰ βεβαιωθῆ πῶς ἠδύνατο νὰ εὐρεθῆ ὁ διὰ τὸ πρᾶδοξον τοῦτο ἐγκλημα ἐξορισθεὶς.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου ση-μειώσις τις περιῆλθεν εἰς χειρὰς μου ἐπιβεβαι-οῦσα ὅτι, ἀφοῦ ἐπὶ πέντε ἔτη διέμεινεν ἐν τῇ ἀποικίᾳ ὁ ὑπ' ἀριθ. 7403 κατάδικος, ὅστις εἶχε καταδικασθῆ εἰς εἰρκτὴν διὰ βίου ἐπὶ φόνω, ἐδραπέτευσε διὰ λέμβου συντροφευμένος ὑπὸ τι-νος Αὐγούστου Δουράνδου, ἐτέρου καταδίκου ὑπετίθετο δ' ὅτι ἐπνίγησεν θαλασσοπλοοῦντες, ἐὰν δ' ἐσώθησαν θ' ἀπέβησαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Αὐστραλίας.

Νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἄνθρωπον τὸν καλούμενον Δουράνδον δὲν ἦτον εὐκόλον πράγμα· ἀλλ' ἂν ἐπετύγχανον, αὐτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ μοῦ εἴπῃ πῶς εὔρισκετο ὁ παλαιὸς σύντροφός του. Ἡμῖν ἐν ἀμφιβολίᾳ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐρεύνης μου. Δὲν ἦτο τάχα πιθανὸν νὰ μὴ ἀνεύρω μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ ἴχνη του; Οὐχ ἦττον ἐδημοσίευσα εἰς τὰς κυριωτέρας αὐστραλιακὰς ἐφημερίδας βρα-χεῖαν τινα σημείωσιν πρὸς τὸν Αὐγούστον Δου-ράνδον, τὸν ἄλλοτε διαμείνοντα εἰς Γέγκεν τῆς Καληδονίας, δηλοῦσαν ὅτι ὁ συνταξιδιώτης του ἐκ τῆς νήσου Νέας Καληδονίας πρὸς τὴν αὐστρα-λιακὴν ἤπειρον κατὰ τὸ 1876 ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὸν ἐνταμώσῃ, καθότι εἶχε τι σπουδαῖον νὰ τῷ κοινοποιήσῃ. Τοῦτο δὲ ἦτο τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ ἠδυνάμην νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ τὸν εὔρω, καὶ συγ-χαίρων ἐμαυτῷ, ὅτι εἶχον συντάξῃ τὴν τόσον ἐν-τέχνως γεγραμμένην πρόσκλησιν, μεθ' ὑπομονῆς ἀνέμενον τὸ ἀποτέλεσμά της.

Πολλαὶ παρήλθον ἐβδομάδες χωρὶς νὰ λάβω ἀπάντησιν, καὶ εἰς μάτην ἐσκεπτόμην ποῖον τρό-πον ἄλλον νὰ ἐφεύρω, ἵνα προσεγγίσω τὸν ἀπο-δράντη κατὰδικον, ὅτε ἡμέραν τινα ὁ ὑπηρετῆς τοῦ ξενοδοχείου μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι κύριός τις ἐπεθύμει νὰ μὲ ἴδῃ. Φυσικῶς τῷ λόγῳ συνεπέρανα ὅτι ἦτο αὐτὸς καὶ ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἄλλὰ κρίνατε ὅποια ἡ κατὰπληξίς μου, ὅτε εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ποῖος; — ὁ γραμ-ματεὺς μου!

— Ἐ, γεροντάκι μου, εἶπεν αὐτὸς μετὰ οἰ-κειότητος δίδων τὴν χειρὰ του· καὶ δὲν μοῦ λέ-γετε διατί ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα μυστήρια; Ἐμεῖνα ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Εἶδα τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸν «Ἄργον», ἐξαικολούθησεν αὐτός, καὶ συμπεραίνων ὅτι κάτι τι ἔτρεγεν, ἀνεχώρησα ἀμέσως ἐκ τοῦ Μέλβουρν. Τί συμβαίνει;

— Τὴν δημοσίευσιν; εἶπον μετὰ δισταγμοῦ.

— Ναί. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ ἴδῃτε.

— Λανθάνεσθε· ἐγὼ; ὄχι.

— Ἄλλ' ἡ δημοσίευσίς σου ἀπηθύνετο πρὸς τὸν Αὐγούστον Δουράνδον, τὸν ταπεινὸν δοῦλόν σας, ὅστις συνεμείσθη τὴν τύχην σας εἰς τὸ Γέγ-κεν καὶ ὅστις ἐδραπέτευσε μαζὶ σας!

— Τί; Πῶς; ἠρώτησα ἐκθαμβός· εἶχον κα-ταδικασθῆ ἐγὼ ἐπὶ φόνω;

— Βέβαια· εἶχατε καταδικασθῆ σεις ἐπὶ φό-νω, ὅπως ἐγὼ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. Ἄλλα φαίνε-ται ὅτι εἴσθε καὶ τώρα τόσον τρελλός, ὅσον καὶ ὅταν ἀνεχωρήσατε πρὸ ἐξ μηνῶν αἰφνιδίως ἐκ τῆς κατοικίας σας. Τί ἔχετε;

— Εἴσθε σεις ὁ Αὐγούστος Δουράνδος; ἠρώ-τησα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ βαπτιστικὸν μου ἐπώνυμον, ἂν καὶ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Χάλλετ τώρα μοῦ ἀρμύζει καλῆτερα!

— Τότε ἄκουσε με, ἀνεφώνησα. Ἴσως δὲν εἶμαι ἀκόμη ἐντελῶς εἰς τὰ σωστά μου, ἀλλ' ἐλησμόνησα τὰ πάντα. Εἰπέ μου, πῶς ἐδραπέτευσαμεν, πῶς ἔγεινα πλούσιος καὶ πῶς σὺ εἶσαι γραμματεὺς μου.

Με παρετήρησε πρὸς στιγμὴν δυσπίστως, καὶ ἀφοῦ ἐπανελάθει ὅτι ἔχω βέβαια χάσῃ τὸν νοῦν μου, διηγήθη πῶς ἐδραπέτευσαμεν.

Τὰ κατὰ τὴν δραπετεύσιν μας, ἐν συνόψει ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Φαίνεται ὅτι οἱ δύο μας ἤμεθα σύτροφοι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἐργασίας καὶ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας παρεσκευάζομεν ὁμοῦ τὸ σχέδιον τῆς δραπέτευσώς μας, μέχρις οὗ ἡμέραν τινὰ εὐρόντες λέμβον, ἐντὸς τῆς ὁποίας καταλλήλως ἐτοποθετήσαμεν κἀδδον τινὰ ὕδατος καὶ ὀλίγα δίπυρα, ἐπωφελήθημεν παρουσιασθείσης εὐκαιρίας καὶ ἐφύγαμεν. Ἀφοῦ ἐπὶ ἀναριθμήτους ἡμέρας ἐθαλασσοποροῦμεν ἀσκόπως ἀπὸ τὴν Κοραλλίην θάλασσαν ὑπὸ φλογερὸν ἥλιον, ἐπὶ τέλους ἀπέβημεν νεκροὶ μάλλον ἢ ζῶντες πλησίον τοῦ ἀυστραλικκοῦ λιμένος Κούρτης. Ὑπερχίροντες διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας, ἀμέσως ἐπεδύθημεν εἰς ἀναζήτησιν βιοποριστικοῦ τινος ἔργου καὶ τέλος ἐγείναμεν μεταλλευταί. Ἡ τύχη μου προσεμειδίασεν. Ἡδοκίμησα εἰς τὸ ἔργον μου, ηγήρασα τίτλους ιδιοκτησίας καὶ μεγάλως ὠφελήθη εἰς ἐπιχειρήσεις κερδοσκοπικὰς, ἐνῶ ὁ σύντροφός μου πάντοτε ἀτυχῆς συνετηροῦτο ἀπὸ τὰ πρῆς αὐτὸν ἑλέη μου. Μετὰ ἑπτὰ ἔτη διαμονὴν εἰς τὰ ὄρυγεῖα, ἐνυμφεύθη μετὰ πλουσίας γυναικὸς καὶ μετόκησα εἰς Μέλβουρ.

— Καὶ ποία εἶνε τώρα ἡ κατάστασίς μου, τὸν ἠρώτησα ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του.

— Εἴσθε ἰδιοκτήτης τῶν δύο πλουσιωτέρων χρυσωρυχείων τῆς ἐπαρχίας Βικτωρίας καὶ ἐγὼ πάντοτε πτωχὸς Λάζαρος εἶμαι ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς σας.

— Πολὺ ἰδιαίτερος, ἐπρόσθεσα μειδιῶν, ἀφοῦ ὁ μὲν προϊστάμενος κατεδικάσθη ἐπὶ φόνῳ, ὁ δὲ ὑπὸντιος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ.

Διὰ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης τὸ ἐν τῇ ζωῇ μου κενὸν ἐπληρώθη καὶ ἔμαθον, ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος καταδικαστὴς, τοῦ ὁποίου ἐπροσπάθησα νὰ εἶρω τὰ ἔγνη, ἦμην ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἦμην ἄρα φονεὺς ; Ὅτι ἦμην ἀθῶος ἦτο πρόδηλον, διότι λογικὸν μόνον ἦτο νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι, μετὰ τὴν σύγκρουσιν οἱ συνοδοιπόροι μου ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ ληστεύσωσι καὶ ὅτι ὑπερασπίζων τὰ χρήματα, ἅτινα μοῦ εἶχον ἐμπιστευθῆ, ἐξεκένωσα τὴν ἀπιστίαν βολῆν. Βλέπων δὲ ὅτι ἐφόνευσα τὸν κλέπτην καὶ φοβήθεις τὰς συνεπειὰς ἐπλήρωσα τὰ υἱάκια μου μὲ τὰ χρήματα καὶ συνελήφθη, ἐνῶ ἐδραπέτευα.

Διατί ἠρνήθην νὰ δώσω οἰκονομικὰ ἐξήγησιν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου κατὰ τὴν δίκην δὲν μοῦ ἐφάνετο τόσον εὐνόητον· ἀλλὰ μετὰ πολλὴν σκέψιν ἐπέισθην περὶ γεγονότος οὐδόλως ἀγνώστου εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην, ὅτι κατὰ τὴν σύγκρουσιν ὁ τρομερὸς κτύπος τῆς κεφαλῆς μου μ' ἔκαμε ν' ἀπολέσω πᾶσαν περὶ τοῦ παρελθόντος συνείδησιν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισα ὅλως νέαν ὑπαρξίν, οὐδὲν ἐνθυμούμενος ἐξ ὅλων ὅσα μοῦ συνέβησαν πρότερον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνάμην νὰ εἶπω οὔτε κἀν τὸ ὄνομα ἢ τὴν ἐπιχορηγία μου κατὰ τὴν διαδικασίαν. Τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείων ἠγνόει τὸν θέσιν μου, ἢ ἀπέσχε δι' ἀνεξήγητον λόγον νὰ παρεμβῆ, καὶ οὕτως ἐπὶ δέκα ἑπτὰ ἔτη ἔζησα ὅλως ἐν λήθῃ τῶν γεγονότων, ἅτινα προηγήθησαν τοῦ κτυπήματος ἐκείνου, τὸ ὅποιον τοσοῦτον παραδόξως προσέβαλε τὸν ἐγκέφαλόν μου. Κατὰ δὲ τὴν ἀξιωμανημένον ἐκείνην νύκτα, ἐν τῷ ἰδίῳ θαλάμῳ μου εὐρισκόμενος, φαίνεται ὅτι ἐκτύπησα τὴν κεφαλὴν μου εἰς σκληρὸν τι πρᾶγμα — ἐπὶ τοῦ στανιδώματος πιθανῶς τῆς ἐστίας — καὶ τοῦτο ἐξ ἀντιδράσεως, μοῦ ἀπέδωκε τὴν συνείδησιν τοῦ παρελθόντος, ἐνῶ ἀπῆλειψεν ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὰ μεσολαβήσαντα δέκα ἑπτὰ ἔτη.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου εἰς τὴν κατοικίαν μου, θερμάτατα μὲ ὑπεδέχθη ἡ σύζυγός μου καὶ ἀφοῦ τῆς ἐξήγησα τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίως ἀναχωρήσεώς μου καὶ τῆς φαινομένης φρενοβλαβείας μου, μεταβάσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐπανῆλθε φέρουσα ἐσφραγισμένον τινα ἐπίσημον φάκελον, ῥυπαρὸν καὶ συνεπτυγμένον.

— Τὸν φάκελον αὐτὸν μοῦ ἐνεπιστεύθης, ἵνα φυλάξω ἀσφαλῶς εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον μας. Πιθανόν νὰ εἶνε αἱ ἀπολεσθεῖσαι ἐπίσημοι ἐπιστολαί.

Ἦσαν τῶ ὄντι αὐταί. Ἦρασα τὸν φάκελον μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνέγνωσα τὴν ἐπιγραφὴν· ἔπειτα τὸν ἔρριψα εἰς τὸ πῦρ καὶ πνευματικῶς παρετήρουν τὰς φλόγας, αἵτινες κατέτρωγον αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισα ζῶν νέαν καὶ δίνωμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι καθ' ἅπασαν τὴν ἀποικίαν δὲν ὑπάρχει ζευγὸς εὐτυχέστερον ἐμοῦ καὶ τῆς Ρόζας μου.

Ὁ Δουράνδος δὲν εἶνε πλέον γραμματεὺς μου, ἀλλὰ διεθυντὴς κομφοῦ τινὸς ἐστιατορίου ἐν Μέλβουρ. Καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι τὰ χρήματά μου τοῦ ἐπρομήθευσαν τὴν ἐργασίαν ταύτην.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

E. A.